

Intuition del 1

Emnet i dag er Spirituel Intuition. Der er tre større trin i et menneskes udvikling hen mod at finde ud af ting, som er af en ikke-fysisk natur. Det første kalder vi instinkt, det andet kalder vi psykiske evner, og det tredje kalder vi intuition. Nogle mennesker taler om et fjerde trin, og de kalder det direkte viden eller noget i den retning. Men dem, som jeg har talt med, og som påstår, at de besidder direkte viden, har ikke udviklet deres intuition endnu – ofte heller ikke de psykiske evner. Hvis nogen kommer til jer og siger: ”Jeg har adgang til direkte viden”, så stil ham nogle få spørgsmål for at finde ud af, hvad han ved, og som oftest er det ikke ret meget.

For det første er det sådan, at jo højere udviklet et menneske er, des mindre praler han af, hvad han er, og hvad han kan gøre. Som regel gør han bare det, han kan. Ligesom da Kristus var her – Han gik ikke rundt og sagde: ”Jeg kan gøre det her og det her”. Han gik bare rundt og gjorde nogle få ting, og Han pralede ikke med, hvad Han kunne gøre, og Han påstod heller ikke, at Han kunne en hel masse, som Han ikke var i stand til at vise.

Men det, der virkelig tiltrak sig opmærksomhed ved Ham, var, at alt hvad Han gjorde, viste, hvad der fandtes inden i Ham. Mange af os møder tit mennesker, som taler om, hvor udviklede de er, og den slags mennesker er oftest nybegyndere, når det gælder viden, for ydmyghed kendetegner den sande vismand. Som gode gamle Wayne herovre, han er en virkelig ydmyg fyr, og han ved så meget.

Wayne nede fra tilhørerne: Jeg er den mest ydmyge fyr, man kan forestille sig (griner)!

JJ: Du så meget ydmyg ud, da jeg kiggede på dig, så jeg var da nødt til at sige det (ler også).

Egoet er den største forhindring i forhold til spirituel udvikling, for der er en naturlig tilbøjelighed hos alle mennesker til at føle sig som en vigtig person. Vi vil alle gerne føle, at vi er vigtige. Hvis I nogensinde har læst bogen ”How To Win Friends And Influence People”, så ved I, at det vigtigste, I skal gøre, hvis I gerne vil have, at folk skal kunne lide jer, er at I skal få dem til at føle sig vigtige, få dem til at føle, at I lytter til dem – det frembringer mirakler.

Jeg læste engang en anden bog om emnet, og der var et interessant råd i den om, hvordan man virkelig skulle få mennesker involveret. Jeg var omkring 16, da jeg begyndte at læse disse bøger, for jeg var ikke så populær i skolen, som jeg gerne ville være, og jeg ville gerne ændre mig, så folk bedre kunne lide mig, især pigerne. Så jeg begyndte at læse disse bøger og fandt et råd, som virkelig virkede. Det lyder, at hvis du ønsker at gøre indtryk på den person, du er sammen med og involvere ham eller hende i samtalen, så lad blot den anden snakke løs og sig: ”Og hvad så?”

Jeg fortalte en af mine venner om det, og han syntes, det var en interessant ide. Så der stod jeg og snakkede med Brent, og han blev ved med at sige ”Og hvad så?”, og jeg fortalte ham mere, og så sagde han: ”Og hvad så?”, og jeg fortalte endnu mere, og jeg forstod slet ikke, at han afprøvede ideen på mig. Jeg snakkede i næsten en halv time, og så begyndte han at le, og jeg indså, hvad han havde gang i.

Tilhørerne ler.

JJ: Han sagde, at han overhovedet ikke havde lyttet til, hvad jeg havde sagt, at han bare havde sagt

”Og hvad så?” for at se, om det virkede! Det er helt forunderligt, og det viser egoets magt. Folk kan godt lide at være midtpunktet for opmærksomheden. Vi vil gerne være den, der snakker, være giveren. Det koster kræfter at lade egoet træde til side og lade den anden komme til orde. Det forstod jeg fuldt ud, da Brent drillede mig, og det virkede, for jeg snakkede bare løs i en halv time. Det eneste, han behøvede at gøre, var at se interesseret ud og sige: ”Og hvad så?”

Det er et af de bedste råd, jeg har læst om, hvordan man får folk til at synes, at man er god til at samtale. Det fungerede virkelig, og jeg syntes, at Brent var virkelig god til at konversere (ler), og han gentog bare 3 ord hele tiden. I kan jo selv prøve det af og se, hvor længe I kan få en person til at fortsætte med at tale. Jeg er forhåbentligt blevet mere moden, siden jeg var 16 og håber ikke, folk kan bruge den på mig igen.

Så for at forbedre vores spirituelle kraft, må vi fjerne ego-forhindringen, og det er det første skridt. Når vi så udvikles, udvikles vores instinkt først. Hvilke mennesker her på jorden er i dag rigtig gode med hensyn til instinkter?

Stammefolk. I har sikkert hørt historien om indianeren, som lægger øret mod jorden og hører heste nærme sig flere kilometer væk og lignende. Naturmennesker kan opfatte ting om jorden, og nogle kan tale med dyr gennem mental telepati. Man hører mange historier om mennesker, der handler pr. instinkt. Dyr er meget instinktive. Se på svalerne, som vender tilbage til Capistrano hvert år, og trækfuglene som ved, hvornår de skal flyve sydpå og nordpå. Når dyr er helt nyfødte, virker de smartere end mennesker. De kan gå rundt med det samme, og de ved, hvordan de skal få mad. De er programmerede, så de ved, hvordan de skal overleve.

Primitive mennesker er helt i harmoni med deres instinkter ligesom dyr, og nogle mennesker betragter dyr og mere primitive, indfødte mennesker og synes, at de i virkeligheden er mere udviklede, end vi er, fordi de kan gøre ting, som vi ikke kan. Men er det virkelig sandt? Kan de mindre udviklede gøre noget, som vi ikke kan? Og hvorfor kan vi ikke gøre disse ting? Hvorfor er vi ikke i harmoni med moder jord på samme måde som de indfødte?

Hvad sker der, når vi lærer noget til fuldkommenhed?

Tilhørerne: Vi mestrer det.

JJ: Vi gør noget, og der er et specielt udtryk for det. Er der nogen, der ved, hvad det er?

Tilhørerne: Vi glemmer.

JJ: Det er sandt, men det, der sker, er, at det går ned under vores bevidsthedstærskel. Det er ligesom med åndedrættet – det foregår også under bevidsthedstærsklen. Hjerteslaget ligger under den, og hvis I tuner ind på hjertet ligesom yogierne, kan I kontrollere jeres hjerteslag og sænke det til måske ti slag i minuttet eller lignende, fordi I koncentrerer jer og tuner ind på det. Men hverken I eller jeg kan gøre det lige nu, medmindre vi øver os. Alt, hvad der arbejder i kroppen, ligger under bevidsthedstærsklen.

Mens vi lærer, holder vi de ting, vi er i gang med at lære, inden for vores bevidsthedstærskel, og når vi så har lært dem, forsvinder de under bevidsthedstærsklen. Lad os fx tage læsning. Da I begyndte at lære at læse, læste I: ”Se Peter løber.” I stavede det: ”S-e P-e-t-e-r l-ø-b-e-r.” I gennemgik hele

processen, og derefter satte I bogstaverne sammen og sagde: ”Se Peter løber”. I staver ikke alle vokaler, konsonanter og stavelser længere, for den proces ligger under jeres bevidsthedstærskel, og den er nu så automatiseret og indbygget i jer. Kan vi benytte os af samme læseproces, hvis vi ønskede at undervise en anden?

Hvis I ønskede at undervise jeres børn, kunne I benytte jer af processen med at adskille lydene. I har lært processen så godt, at I har placeret en del under jeres bevidsthedstærskel, så I ikke behøver at bekymre jer om alle detaljerne. Man er nødt til at placere ting under bevidsthedstærsklen, så de ikke tager opmærksomhed. Vi har alle én portion opmærksomhed, og hvis der er noget, der bruger halvdelen af den, så har vi kun den anden halvdel til at koncentrere os om noget nyt. Når vi lærer noget nyt fuldstændigt, så placerer vi det helt automatisk under vores bevidsthedstærskel, så vi kan bruge vores fulde opmærksomhed på noget andet. Så når I én gang har lært bogstaver og udtale, så behøver I ikke længere gennemgå den grundlæggende proces for at læse ”Se Peter løbe”. I kan bare se på ordene, og øjeblikkeligt ved I, at Peter løber - og han løber sikkert efter Helle, som er så tiltrækkende.

Tilhørerne: Vi kan stadig bruge processen på nye ord.

JJ: Ja, hvis det er noget nyt, så er det noget, der ikke ligger under bevidsthedstærsklen, og det er rigtigt at bruge processen i sådan et tilfælde.

Tilhører: Da jeg lærte at læse... – siger du, at det redskab forsvinder ned under bevidsthedstærsklen?

JJ: Nej, ikke processen, men detaljerne om, hvad du lærte, placeres under bevidsthedstærsklen.

Tilhørerne: Hvordan man opløser et ord i stavelser og udtaler det?

JJ: Det ligger stadig i din bevidsthed, for det er processen. Men du bruger ikke tid på at udtale ”Se Peter løber”, for det ligger under bevidsthedstærsklen. Det er indbygget ligesom et computerprogram, så når du ser udtrykket ”Se Peter løber” eller noget andet som ”Se Wayne går”, så registrerer du det øjeblikkeligt, og du behøver ikke udtale det. Men hvis du ser et rigtigt kompliceret indiansk navn eller noget lignende, så er du måske nødt til at stoppe op og finde ud af, hvordan det udtales.

Eller også kigger du bare på det og tænker ”Se #%@&* løber” (ler). Sådan gør jeg selv. Jeg ville alligevel ikke huske det, så hvorfor forsøge at udtale det?

Copyright by J J Dewey